

El dinar de les nacions

“Tenen Catalunya, València i Mallorca, a més de Galícia i Euskadi que, en realitat, els tenien molts segles abans, i volen continuar tenint-ho tot. Sembla que la possessió està garantida per molt de temps, però tampoc no en tenen prou: volen més que la possessió. Volen, com haurien dit els teòlegs antics, un obsequi constant de la ment i del cor.”

Fa cosa d'un parell de setmanes, vaig tenir el gust d'assistir a un dinar a la casa Batlló del Paseig de Gràcia de Barcelona. El gust diguem-se gastronòmic va ser discretament acceptable a l'hora de l'aperitiu a peu dret, conversant amb alguns dels presents i, sobretot, observant els que conversaven en altres rogles. El gust del dinar mateix, què volen que els diga: peix i carn i vi del Penedès. Però conèixer per dins la meravella d'aquella casa, i ser testimoni d'allò que allà es presentava, ja pagava la pena. Abans d'anar-me'n, vaig agrair molt cordialment la invitació a qui me l'havia feta. No sempre hi vaig, als actes més o menys polítics a què em conviden (a Barcelona, vull dir: a València a aquesta mena de cerimònies no em conviden mai, ni els uns ni els altres; supose que sé per què), però aquesta vegada vaig pensar que era una ocasió singular. Es presentava en societat una *Declaració de Barcelona*, o com se n'haja de dir, i sobretot era la primera vegada en molts anys que delegacions extenses de partits nacionalistes bascos i gallecs es reunien formalment amb les equivalents catalanes. Bé, vostès ja van seguir la notícia, han llegit la declaració, n'han observat les reaccions. A la meua taula, entre el sociòleg Salvador Giner i un prohoms basc molt distingit, una senyora gallega, que diu que em coneixia, es felicitava d'aquell encontre entre nacions: internacional, deia ella.

Això degué ser, internacional sense la nació castellano-panyola (amb guionet), i per açò els havia de coure tant, als no convidats. Perquè les coïssors han estat agudíssimes, furioses, i les reaccions eruptives han tingut una violència i una persistència espectacular. Des del partit del govern i des de l'oposició, des dels diaris, les ràdios, les columnes, els discursos, des de tot arreu. Sempre reconforta el cervell, encara que no el cor, comprovar la infinita falta de raó d'aquesta gent tan durament nacional d'Espanya que no comprenen res, no toleren res, no cedeixen res, no volen que canvie de veritat res: res de substancial, vull dir. Que fa segles que ho tenen tot, i ho volen continuar tenint tot, i no poden consentir que els altres tinguin res del que consideren que és seu per essència: els al-

tres –nosaltres– són seus, i no hi renuncien. Tenen la Historia de España i la Hispanidad, el rei i la reina, el príncep, les infantes i el nét nou nat Felipe Juan Froilán; tenen el Partit Popular, l'Escorial, la Guàrdia Civil, la Virgen del Pilar, el Museu del Prado, la consagració anual a Santiago Apóstol, la Moncloa; tenen el PSOE, la Telefònica, el Banc d'Espanya, tots els ministeris, el Valle de los Caídos, la Renfe i la Tabacalera. Tenen tot això, i bastants coses més, i sembla que no en tenen prou. Tenen Catalunya, València i Mallorca, a més de Galícia i Euskadi que, en realitat, els tenien molts segles abans, i volen continuar tenint-ho tot. Sembla que la possessió està garantida per molt de temps, però tampoc no en tenen prou: volen més que la possessió. Volen, com haurien dit els teòlegs antics, un obsequi constant de la ment i del cor. Que siguem seus, que siguem *ells*, i a més sense alternativa, protesta o idea pròpia, sense projecte de futur que no siga compatible amb la possessió continuada.

Aquest dies, llegint la premsa, he comprovat que el fons de tot això –literatura i metàfores a banda– és rígidament invariable. En aquell dinar de la casa Batlló, tres o quatre personatges polítics, a les postres, van parlar molt civilment de futurs possibles, d'Europa, de les velles idees d'igualtat, justícia i llibertat. Han estat presentats com a pallassos, energúmens, bojós o ignorants. I etcètera. La mateixa trista, penosa, reacció dels qui veuen el futur com una implacable continuació –retocada i embellida, per fer-la durar– d'un passat igualment implacable. I pels mateixos dies, un important individu, en un diari de Madrid, envejava els francesos perquè allà tots els jugadors de l'equip de futbol canten amb entusiasme la *Marsellesa*, i ací l'himne d'Espanya no té lletra i, si la tinguera, ves a saber si els jugadors bascos i catalans la cantarien amb el mateix gust. La *Marsellesa* és un himne, bellíssim, ple de dies de glòria, fills de la pàtria i batallons en formació. Supose que l'envejós de Madrid no devia pensar en aquell vers que diu “*qu'un sang impur abreuve nos sillons*”. Imaginen vostès que, al final d'aquell dinar, haguérem cantat dempeus l'himne de Catalunya o d'Euskadi, i que la lletra diguera també “que una sang impura abeure els nostres solcs.” Imaginen, si poden. O més val que no.